

Kom als een vriend

De zomer lommert
in mijn herinnering
bestaat er geen verschil
tussen slapen en verdwijnen
al wat geschieden moet
is toeval, zo je wil
kom als een vriend
ik heb een goede fles klaargezet.

We eten in stilte
je hebt je lippen karmozijn geverfd
in de spiegel lijkt het wel
alsof onze handen elkaar raken
huid alleen herinnert zich aanrakingen.

Misschien daarom zie je
het bederf van de bloemen,
de barsten in de spiegel niet
in mijn mond is jouw naam
het warmste woord
als de nacht ongemeen stilt.

We hebben het bestaan
lief te hebben, veel namen
staan al doorgestreept
het lot gemeten aan timide limieten
in de kroeg versleten, in de slaap
gesloopt, in de uren verdwaald.

Want de weg is duister
en zelden aangenaam
maar niets is voorbij en alles
kan nog beginnen, om te groeien
in de ruimte – om te tellen in de tijd.

Dick van Welzen